

Título : AS CORES DO GRIS

Pseudónimo : COR DA LUZ

Dende pequeniña preguntárame cal sería a razón pola que os meus ollos miraban o mundo dunha forma tan diferente.

Oía discutir os outros nenos sobre a cor das flores, se eran azuis ou violetas, se rosas ou vermellas...

Todas ficaban iguais ós meus ollos, máis claras, máis escuras, de diferentes tamaños e formas, pero se me tivesen preguntado, quizá dixese que eran verdes.

Ensináronme que as follas das plantas son verdes, o ceo azul e a auga non ten cor, aínda que todos a pintabamos de azul tamén, coma o ceo. Lembro que unha vez pinte o mar de violeta; a miña amiga díxerame que se non tiña azul, podía pintar coas súas cores.

Naquel entón, era aínda moi pequena para entender que os meus amigos vían as cousas dunha forma na que eu non podería facelo. Tardei en comprender que as cores eran algo descoñecido para min, e sempre o serían.

Os meus ollos non poden ver as cores, como se vivise a diario nunha película antiga; só branco, gris e negro.

Coma os cans? preguntarédesvos. Pois non.

Agora eu son científica, e todo o que investigo, ten que ver coa visión. Debido á miña incapacidade para diferenciar as cores, non podo traballar con químicos, pero non teño problema á hora de buscar información ou comparar resultados. Mesmo podo facer experimentos, mentres non precise diferenciar cores para levalos a cabo.

Na actualidade, sei dabondo cal gris é o verde e cal é o vermello, aínda que non poida ver a cor verdadeira, recoñezo o ton de gris que os identifica. Non podo imaxinar un mundo de cores, para min, todas as cores son como eu as vexo, o amarelo é gris, o marrón é gris, o azul é gris...

Pero iso é para todos os que vedes en cor. Ós meus ollos, o que chamades gris, é todo un mundo de cores diferentes, e non son capaz de supor como serán as cores que eu non vexo.

Recordo que na escola, díxéranme que os cans miraban en branco e negro, coma min. Mais vou dicir que certo non era.

O día que mo dixeran, saíra máis que contenta do colexio, brincando e cantaruxando coma unha tola. E é que tiña motivos, agora sabía que non era a única que vía gris escuro e gris claro no lugar de laranxa e amarelo.

Cando cheguei á miña casa, apertei o meu canciño entre os meus brazos, chea de ledicia. Era un animalíño pequerrecho e peludo, negro e branco, e tiña a lingüiña rosada, que xa sabedes como a vía eu, pero grazas á lingua do meu can, o rosa foi o primeiro gris que deixei de confundir coas outras cores.

Non sería ata pasados uns anos, cando descubriría que o meu can, aínda vía máis cores ca min.

Os cans non vían só en branco e negro, se non que tamén podían ver o amarelo e o azul, aínda que non como os ollos humanos o facían, porque os seus ollos estaban feitos para ver cousas que se moven, e non para ver de que cor é o que se está movendo.

O que os meus ollos teñen é algo chamado “Acromatopsia” ou “Monocromatismo”, que é unha enfermidade conxénita, é dicir, que a teño dende que nacín.

Todos os meus anos de traballo na observación das enfermidades e alteracións na vista, fixéronme coñecer persoas con problemas semellantes ó meu.

Moitos coñecedes o daltonismo. Certamente, o “Monocromatismo”, é unha das variedades do daltonismo, de feito, a menos usual.

A miña enfermidade, é tan pouco usual, que está considerada unha “enfermidade rara”.

Hai moitos tipos de daltonismo ademais do meu. Unha persoa daltónica, non pode diferenciar ben as cores, por unha razón que vou explicar:

Os ollos teñen dous tipos de células capaces de interpretar a luz.

Os bastóns, son os que me funcionan a min, e fan que podamos ver o branco, os grises e o negro. Mentres que o problema do daltonismo, está nos conos, que son os que distinguen as cores. Hai tres tipos de conos: os que perciben a luz de cor vermella, os que o fan coa luz verde e os que perciben luz azul.

A todos os meus amigos, funcionábanlles ben os conos, e por iso eles non entendían que eu pintase o mar de violeta, cando todos eles sabían que o mar e o ceo, pintábanse de azul, mais para min eran iguais os dous. Cando algúns dos conos non funcionan, entón é que tes daltonismo.

O nome de daltonismo, provén do científico John Dalton, que padecía esta enfermidade, e foi o primeiro en investigala e dar unha teoría sobre ela, usando o seu propio problema para ver algunhas cores, como centro da súa investigación, igual que o fago eu agora.

¡Ai! Lembrei que non vos contei algo importante. Eu sempre saio da casa cuns lentes escuros. E non é para ir á moda, é que a min moléstame moito a luz, os meus ollos dóenme cando me dá a luz na cara.

E é que os meus ollos son moi sensibles á luz, parezo un vampiro.

Aos daltónicos coma min, chámannos os “cegos á cor”, porque non podemos ver as cores, ou polo menos non todas. Pero tamén é verdade, que existen cores, que ningunha persoa humana pode ver ¿Non os converte iso, en cegos á cor tamén?

Eu non imaxino o violeta. Se digo a verdade, é a miña cor preferida. ¿Por que? Porque é a que me fixera decatarme de que non vía do mesmo xeito que os demais. Moitos pensan que é raro que se non sei como é o violeta, decida que é a cor que máis me gusta. Pois gústame, porque é unha cor fermosa, así como eu a vexo, aínda que non sexa así en realidade.

Incluso había a posibilidade de que tampouco sexa como a vedes, porque hai cores que ningún humano ve, e que tampouco poderedes imaxinar aínda que pechedes os ollos, porque sodes cegos a esas cores. Son os violetas dos vosos grises.